

De Tijdspoort

JOHAN VANDEVELDE

DE
TIJDSPOORT

HERWERKTE HERUITGAVE

BEKROOND DOOR
DE LIMBURGSE KINDER- EN JEUGDJURY
2002

Voor mijn ouders

www.johanvandevelde.be

Vanaf 10 jaar

© 2000, 2012, 2017, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Vierde druk: Januari 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781174

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een doodgewone vrijdag in 2138

Rikkie Matthijssen kende zowat iedereen, of beter: zowat iedereen kende Rikkie Matthijssen. Of nog beter: zowat iedereen in woontoren Delta 6 kende Rikkie Matthijssen.

Niet dat Rikkie zo buitengewoon was. Net als zoveel kinderen was hij voor zijn geboorte genetisch bewerkt om hem zo perfect mogelijk te maken: perfect uiterlijk, perfect karakter, perfecte intelligentie.

Maar omdat in de natuur nu eenmaal niets perfect is, was er een foutje in zijn genetische code geslopen. Rikkie had lang goudblond haar, dat tot aan zijn schouders reikte, maar in het midden liep een vijf centimeter brede streep van knalblauw haar, die vooraan in zijn pony begon en helemaal over zijn kruin liep tot in de puntjes van de lokken in zijn nek. Nu had Rikkie wel geluk, want blauw en geel waren zijn lievelingskleuren. Maar zijn ouders waren er minder blij om. Blauw kun je nu eenmaal niet blond verven en bleken lukt al helemaal niet, dan krijg je groen en dat kon helemaal niet de bedoeling zijn. Dus ging Rikkie noodgedwongen met twee haarkleuren door het leven en hij was er maar wat trots op.

Maar we dwalen af. De reden dat iedereen Rikkie zo goed kende, was zijn vader. Professor Bernard Matthijssen was een van de beroemdste wetenschappers van de laatste vijftig jaar en dat was niet mis als je weet dat men er voor

hem in geslaagd was om Mars een luchtlaag te geven zodat er mensen konden gaan wonen. Maar professor Matthijssen had iets veel opwindender ontdekt: de *hyperdrive*; een stuwmotor die ruimteschepen sneller dan het licht kon laten reizen. Ik kan niet uitleggen hoe het werkt, want dat weet niemand. Behalve professor Matthijssen zelf dan.

Die uitvinding had de familie Matthijssen geen windeieren gelegd. Ze waren op slag miljonair geworden en hadden zich eindelijk een huis op het tweehonderd vijftigste platform kunnen veroorloven. Helemaal in de nok van de gigantische woontoren, bijna anderhalve kilometer boven de begane grond en een stuk boven het laagste wolkendek uit. Als Rikkie 's ochtends vroeg opstond, kon hij een prachtige zonsopgang zien, die de wolkendeken onder hem in vuur en vlam leek te zetten en de toppen van de andere torens liet opgloeien als luciferkopjes op een zee van watte. Rikkie hield van zijn zonsopgangen. Behalve de verpieterde boompjes in de straten, waren ze zowat het enige restje natuur in deze kale stad vol torens en lichtjes. En als het niet te bewolkt was, of het wolkendek lag hoger, dan had je uitzicht op een duizelingwekkende diepte, recht in de mistige straten die de Nieuwe Stad loodrecht doorkruisten in een dambordpatroon.

Rikkie was er gelukkig en had alles wat zijn hartje begeerde, inclusief een etterig broertje van zes en een paar lieve ouders.

Maar ja, niets is perfect. Hij had zijn vader al acht maanden niet meer gezien en zelfs op zijn verjaardag had Rikkie alleen maar een miezerige kaart gekregen via Gmail.

‘Matthijssen!’

Rikkie schrok recht. De klasopzichter stond naast zijn tafeltje en het blauwige licht van de computerterminal in het tafelblad maakte het rimpelige gezicht van de man nog dreigender dan het al was.

‘S-sorry. Slecht geslapen’, stamelde Rikkie.

‘Je hebt nog vijf minuten’, bromde de man hem toe. ‘Veel geluk.’ Hij vervolgde zijn wandeling langs de banken en Rikkie stak zijn middelvinger uit.

Veel geluk, de etterbal! Waarom moesten klasopzichters altijd van die misselijke sadisten zijn die geen kinderen konden uitstaan? Waren dat misschien de voorwaarden waaraan je moest voldoen om deze luizenjob te krijgen? Waarom kon het ministerie niet gewoon robots in de plaats zetten?

Nu ja, het antwoord lag wel voor de hand. Rikkie kende duizend-en-één manieren om een machine om de tuin te leiden. Mensen met echte hersenen hadden nu eenmaal sneller door wat voor vlees ze in de kuip hadden.

Rikkie keek wat afwezig naar zijn vriend Tristan De Roos en hun blikken kruisten elkaar.

Tristan was wat je op z’n minst ‘een buitenbeentje’ kunt noemen. Hij was voor de helft Spaans en beschikte over een vurige charme, gecombineerd met een gekruid temperament. Zijn grote mond maakte dat hij werd gehaat door bijna iedere volwassene en aanbeden door de ruigste jongens en meisjes van de school. En dat was nog het minste. Tristan was ook een eersteklas straatboefje met een kanjer van een strafregister en connecties tot in het diepste van de onderwereld. Hij kende zowat iedere inbreker, zwendelaar en bendeleider in Paragon persoonlijk en had op zijn tiende

twee weken in de jeugdgevangenis doorgebracht na een mislukte inbraak in een kledingzaak.

Maar wie Tristan leerde kennen, zag snel in dat er achter het ruige masker een heel aardige jongen schuilging, een trouwe vriend die voor je door het vuur zou gaan. Een jongen die nog vaak aan zijn vader dacht, die hij op heel jonge leeftijd was verloren en die hunkerde naar een klein beetje aandacht van zijn moeder, die zo hard werkte om hun huis in de woontoren te kunnen behouden. Sinds hij Rikkie had leren kennen, was Tristan al twee jaar niet meer in aanraking gekomen met de politie. Een nieuw record en hij was vastbesloten om het zo te houden.

Tristan woonde op platform 09 in dezelfde woontoren als Rikkie. Dat was eigenlijk niet zo verwonderlijk als je wist dat er bijna vierhonderdduizend mensen in dezelfde toren woonden.

Op het scherm in Rikkies tafeltje verscheen een berichtje:

wat een etterkloot!

Rikkie glimlachte en tikte:

ik ben nog maar bij vraag 2

Een druk op de toets verzond het berichtje over het intranet naar de terminal in Tristans tafeltje. Tristan gaf hem een medelijdende blik, tikte op de toetsen en prompt verscheen er een nieuw berichtje op Rikkies scherm:

hulp nodig?

Rikkie knikte en Tristan ging onmiddellijk aan de slag.

‘Oké! Jullie tijd is om!’ riep de opzichter. ‘Zend jullie toetsen naar de server!’

Rikkie keek onrustig naar Tristan. Die gaf met zijn hand onder de bank teken om nog even geduld te hebben. Rikkies scherm kwam plotseling tot leven en alle hokjes vulden zich op met Tristans antwoorden. Een trucje dat Rikkie hem zelf had geleerd, want van computers wist hij alles af.

Duits daarentegen, was een vak dat zijn rug op kon. Tristan was een kei in Duits en had dan weer een hekel aan alles wat ook maar een beetje naar technologie rook.

Iets wat veel mensen in de tweeëntwintigste eeuw de wenkbrauwen deed fronsen. Rikkie was dan ook veruit de enige die Tristans technologiehaat begreep. Tristans vader was niet zomaar gestorven. Hij was gedood door een op hol geslagen robot. Een verschrikkelijk ongeval, dat Tristan nog altijd niet had verwerkt, hoewel hij nog maar vijf was toen het gebeurde.

Rikkie gaf zijn vriend een dankbaar knipoogje en verstuurde zijn toets naar de server.

Toen de jongens uit het schoolgebouw kwamen, werden ze in het nauw gedreven door een meisje. Aurora zat een klas hoger, was even blond als Rikkie – zonder blauwe streep – en had schattige zomersproeten waar ze erg trots op was.

Rikkie vond haar best leuk, maar hij wist dat ze voor Tristan kwam. Hij was de rebel met de Zuiderse charme, die alleen al met zijn donkere kijkers ieder meisjeshart in vuur en vlam kon zetten. Rikkie was genetisch bewerkt en er deden verhalen de ronde dat vrouwen die met genetisch bewerkte mannen trouwden, kinderen kregen met twaalf

vangarmen of een groene huid met schubben. Het waren natuurlijk fabeltjes en hoewel de meeste jongeren dat ook wel wisten, bleef er toch nog steeds een kleine twijfel hangen.

‘Hai’, klonk het vrolijk.

‘Haai’, antwoordde Tristan en hapte naar haar alsof hij haar in één keer wilde verslinden. Aurora moest ervan giechelen en Rikkie rolde geërgerd met zijn ogen.

‘Gaan we naar een film vanavond?’

‘Sorry. Rikkie en ik gaan *biken*. Je mag meekomen als je wilt.’

Aurora glunderde en knikte heftig ja, alsof Tristan haar net ten huwelijk had gevraagd.

‘Perfect. Halfvijf in de *Skatedome*.’

Biking was een van de hobby’s van Rikkie en Tristan.

Fietsen waren nog steeds het vervoermiddel van de jeugd en waren bijna honderdveertig jaar zo goed als onveranderd gebleven. Nu ja, ‘zo goed als’. Tegenwoordig werden fietsen vervaardigd uit een vederlichte en ijzersterke kunststof, hadden volle wielen met de meest blitse designs erop en een gesofisticeerde boordcomputer vooraan. Pas sinds een paar jaar waren er nieuwe antizwaartekrachtfietsen (AZF’s) op de markt. Deze fietsen hadden in hun wielen een antizwaartekracht generator ingebouwd die een soort magnetisch veld creëerde, waardoor je boven het wegdek zweefde. Het gaf het gevoel dat je vloog en hoe harder je trapte, hoe sneller je ging. Tot 110 kilometer per uur kon je met zo’n AZF gaan, maar dan moest je jezelf wel bewusteloos trappen. Rikkie en Tristan hadden geen AZF, want die dingen waren nog steeds ontzettend duur. Rikkie had zijn moeder al de oren van de kop gezaagd, maar het

bleef onverbiddelijk nee. Als hij een AZF wilde, dan moest hij er maar voor zorgen dat hij er zelf een kon kopen. Nu vond Rikkie dat ook niet zo vreselijk erg. Tristan kon alleen maar van zo'n AZF dromen, maar toch had hij er iets op gevonden. Langs een van zijn talrijke *kennissen* had hij een afgedankte antizwaartekrachtgenerator te pakken gekregen en Rikkie had hem tijdens de zomervakantie geholpen om het ding op zijn fiets te monteren. Het zag er niet uit met al die kabels en slangetjes, maar het werkte wel en apetrots dat hij was. Als ze samen op weg waren, haalde Tristan allerlei kunstjes uit, tot ergernis van Rikkie, die eigenlijk wel een heel klein beetje jaloers was.

De *Skatedome* lag in de kanaalbuurt, aan de grens met de Oude Stad en was ooit een sportarena – één van de grootste in Neo-Europa. Het was een reusachtig rond gebouw, ruim vierhonderd meter in doorsnee en overdekt door een doorzichtige koepel van *staalglas*. Met drieënvijftig schansen was dit het allergrootste skatepark en dé verzamelplaats voor alle *bikers*, *elektro-skeelers*, *zweefboarders* en *luchtskiërs*.

Rikkie en Tristan hadden altijd heel wat bekijks wanneer Tristan met zijn zelfgeknutselde AZF de hal binnenreed. Ze waren er al oude bekenden en iedereen groette hen met knikjes, handdrukken en af en toe een kus. Ze werden overspoeld door de razende elektronische beats van *Industrial Bio-Techno*.

Langs een stalen brug reden ze de *Dodentweg* over, een hindernissenparcours van twee en een halve kilometer dat helemaal rond de Skatedome liep en dat zijn naam alle eer aandeed. Het was op ditzelfde parcours dat wereldkampioen Jens Sorger vijf jaar geleden was omgekomen. Een gedenkplaat bij de toegangspoort liet je

daaraan herinneren. Vanzelfsprekend was dit wangedrocht enkel voor de durvers weggelegd. Je moest trouwens ook ouder zijn dan veertien en dan nog kon je het aantal mensen die de Dodenweg helemaal konden uitrijden op één hand tellen. De meeste gaven al op nog voordat ze de eerste hindernis bereikten. Rikkie vond dat je ook niet goed bij je hoofd moest zijn om eraan te beginnen. De drieënvijftig schansen boden genoeg afwisseling voor iedere rechtgeaarde *biker*.

In de kleedkamer trokken de jongens hun beschermingskledij aan. Het was niet alleen bijzonder oncool om je in de Skatedome te vertonen in je alledaagse plunje, maar ook ontzettend gevaarlijk.

Tristan had Aurora al opgemerkt bij de games en had besloten om haar op een adembenemend spektakel te vergasten. Als Rikkie toen had geweten wat Tristan van plan was, zou hij alles gedaan hebben om hem tegen te houden.

Terwijl Aurora van achter de veiligheidsbarrière toekeek, gaven Rikkie en Tristan het beste van zichzelf op de schansen. Ze brachten zelfs een kort stuntnummertje dat ze al een jaar lang repeteerden.

‘Wauw, jullie kunnen er wel wat van!’ zei Aurora toen Rikkie even naast haar kwam uitblazen. ‘Is het moeilijk om te leren?’

‘Je moet vooral veel oefenen’, legde Rikkie uit en betrapte er zich op dat hij indruk op haar probeerde te maken. Hij wou haar vragen of ze even wilde proberen, maar Aurora’s ogen waren op zoek naar de jongen die haar hart sneller deed slaan.

‘Waar is hij?’

Tristan was plots verdwenen. Maar dan zag Rikkie hem zich een weg banen door het volk naar het startpunt van de Dodenweg.

‘Shit! Hij is gek!’ Rikkie zette zijn handen aan zijn mond en riep zo hard hij kon Tristans naam, maar het was gewoon onmogelijk om boven de dreunende decibels van de geluidsinstallatie uit te komen.

Rikkie wurmde zich door de massa tieners. Hij moest Tristan tegenhouden voor er ongelukken gebeurden.

‘Rikkie, wacht!’ riep Aurora en ze liep achter hem aan.

De toegang naar de Dodenweg was afgesloten door een stalen hek en de uitbater kwam al op Tristan toe gerend om hem tegen te houden. Tristan haalde de trusterhendel van de antizwaartekrachtgenerator over en zweefde sierlijk over het hek heen, om netjes op zijn wielen achter de startlijn te landen.

De muziek stopte. Alle tieners lieten hun skates, skeelers, boards en scooters liggen en liepen naar de Dodenweg. Dat maakte het er voor Rikkie en Aurora niet makkelijker op om tot bij Tristan te komen. Uiteindelijk was er geen doorkomen meer aan. Rikkie zag meer één uitweg. Hij klom de trap op naar een van de tribunes en baande zich, met Aurora in zijn kielzog, een weg tussen de dichte drommen nieuwsgierigen.

Aan de reling van de tribune hadden Rikkie en Aurora een volledig overzicht over de hele Skatedome en de Dodenweg. Tien meter verder stond Tristan aan de startlijn.

‘Denk je dat hij het echt gaat doen?’ vroeg Aurora met ongerustheid in haar stem.

‘Tristan kennende, ja’, zei Rikkie. Toch hoopte hij dat zijn vriend op het laatste moment nog van gedacht zou veranderen.

Tristan keek omhoog en zocht langs de duizenden nieuwsgierige gezichten tot hij Aurora en Rikkie op de tribune zag. Hij negeerde Rikkies wanhopige gebaren om ermee op te houden en salueerde een groet naar zijn meisje. Hij leek wel kalm, maar de zenuwen raasden door zijn lijf. Als het lukte zou hij de jongste zijn die de Dodenweg had uitgereden. Als het mislukte... Hij keek opnieuw omhoog en zag Rikkies angstige gezicht. Tristan was zeker dat hij het kon, maar er was altijd die ene kleine kans dat er iets misliep. Net zoals bij Jens Sorger. Misschien waren dit wel de laatste minuten van zijn korte leven... Tristan voelde zijn hart in zijn schoenen zinken en stond op het punt om zijn fiets om te keren, maar in de hoek van zijn oog zag hij de uitbater de poort openmaken en het parcours oprennen.

‘Nu ga je te ver, jongeheer De Roos!’ riep de man. ‘Kom hier!’

Nee, nu kon Tristan niet meer terug, want dat zou betekenen dat hij die lul zijn zin moest geven. Het zou een nederlaag zijn, een vernedering, en dat voor de ogen van duizenden jongeren én van Aurora... Hij zou de spot van de Skatedome worden; de ‘kleine die ook eens groot wilde doen’. Tristan stak zelfverzekerd zijn middelvinger uit naar de man.

‘Ik ben geen *jongeheer*, ouwe zak!’ Tristan begon te trappen. De AZ-trusters op zijn fiets zoemden zacht en hij zweefde een paar centimeter boven het wegdek. Zonder wrijving van de grond, kon hij al gauw een flinke snelheid

opbouwen. De uitbater van de Skatedome keek de jongen hoofdschuddend na.

Tristan nam de eerste kleine hindernissen probleemloos en stevende onder luid gejuich op de eerste grote hindernis af; de Duivelsput. Dat was een vier meter brede onderbreking in het wegdek, voorafgegaan door een kleine schans. Snelheid was hier het sleutelwoord. Snelheid om over het gat te komen; evenwicht bij het neerkomen. Tristan schakelde op de hoogste versnelling en begon nog harder te trappen. Zijn blik schoot voortdurend van zijn boordcomputer naar de hindernis, die snel dichterbij kwam. De wegmarkeringen flitsten voorbij. Tien meter, acht, zes, vier, twee... Tristan voelde zijn fiets de schans op gaan en het volgende moment vloog hij door de lucht. De paar seconden waarin zelfs het antizwaartekrachtveld van zijn fiets geen vat meer had op de aarde, leken wel een eeuwigheid te duren. Onder hem gaapte een diepe betonnen kuil. Toen hij veilig aan de overkant van de Duivelsput neerkwam, barstte een donderend gejuich los, dat de hele Skatedome deed trillen op zijn funderingen. Rikkie had geen zin om te juichen. Voor het eerst in zijn leven was hij doodsbang. Bang om zijn beste vriend te verliezen. Aurora stond ook te trillen op haar benen en omklemde de reling alsof ze de aluminium pijpen wilde doorbuigen.

Tristan werkte foutloos een tweede reeks kleine hindernissen af.

De tweede grote hindernis zag er gemakkelijk uit, maar hij wist dat dit slechts schijn was. Ze was nog moeilijker dan de eerste en bestond uit een oprit, die tien meter de hoogte in ging en dan overging in een twintig meter lange balk van

nauwelijks vier centimeter breed. Hier kwam het erop aan je koelbloedigheid en vooral je evenwicht te bewaren, want een val van tien meter is niet niks.

Tristan schakelde de AZ-trusters uit, want nu moest hij op zijn goeie ouwe wielen vertrouwen. Hij omklemde krampachtig het stuur en probeerde er niet aan te denken dat dit de hindernis was waar de meesten het opgaven. Het ging hier om een zorgvuldige dosering tussen snelheid en evenwicht. De balk was amper even breed als een doorsnee fietsband. Je kon een speld horen vallen in de Skatedome toen Tristan de oprit nam en de dunne balk op reed. Hij voelde de zuigende diepte aan beide kanten. Dit was het moment om terug te denken aan zijn karatelessen. Sinds zijn zesde had hij les gekregen van een oude goeroe en vorig jaar had hij zijn zwarte band gekregen. De Skatedome verdween rondom hem. Al wat overbleef waren hijzelf, zijn fiets en de balk. De balk, die in zijn hoofd steeds breder leek te worden. Uiterst geconcentreerd reed hij verder. Pas toen het gejuich losbarstte, kwam hij weer tot zichzelf. Hij had het gehaald!

Rikkie slaakte een opgeluchte zucht en kon het niet helpen om toch een enorme bewondering te voelen voor wat zijn vriend aan het presteren was. Hij kreeg zin om tegen iedereen in zijn buurt te zeggen: 'Dat is mijn vriend, Tristan De Roos.'

Maar de strijd was nog lang niet gestreden. Nu waren er geen kleine hindernissen meer, alleen nog één lang stuk tot aan de laatste grote uitdaging: de Looping. Daar ging de Dodenweg over de kop in een gigantische looping van vijftwintig meter doorsnede. Hier kwam evenwicht niet echt bij te pas. Alleen snelheid, pure snelheid. Tristan schakelde de AZ-trusters opnieuw in en begon te trappen.

De hele Skatedome hield zijn adem in toen Tristan op het gevaarte afstevende. De kleinste vertraging kon het verschil betekenen tussen leven en dood. Jens Sorger was net tot helemaal boven in de looping geraakt toen hij aarzelde. Een milliseconde van onoplettendheid... De val van vijftieng meter had hem op slag gedood.

Rikkie merkte dat hij, net als Aurora, de reling krampachtig omklemde. Zijn knokkels zagen er wit van.

‘Maak alsjeblieft geen fout’, mompelde hij in zichzelf. ‘Maak alsjeblieft geen fout.’

‘Maak alsjeblieft geen fout’, herhaalde Tristan, alsof hij Rikkie kon horen. Hij trapte zo hard dat zijn voeten nog maar een waas waren. De looping kwam op hem af. Er was geen weg terug.

Rikkie hield zijn adem in toen Tristan de looping in reed en hij zag dat Aurora haar ogen stijf dichtgeknepen hield. Tristan had indruk op haar gemaakt, dat stond vast.

Tristan zag de hele Skatedome overhellen terwijl hij omhoog reed. Hij voelde de weerstand van de AZ-generator verminderen. Hij reed ondersteboven en realiseerde zich met een schok dat dit de plek was waar Jens' fiets van het wegdek was losgekomen en loodrecht naar beneden was gestuikt. Maar Tristan behield zijn concentratie en trapte aan hetzelfde ritme. Toen hij voorbij het hoogste punt was, voelde hij hoe het antizwaartekrachtsveld opnieuw greep kreeg op het wegdek en de kriebels in zijn buik zwollen aan toen hij met een ontzettende snelheid in de looping naar beneden suisde. Toen hij de Dodenweg weer opreed, voelde hij zijn hele lijf tintelen van opwindings, of was het omdat zijn bloed opnieuw normaal kon stromen? Tien meter verder kwam hij tot stilstand achter de finishlijn en de

Skatedome explodeerde in applaus en gejuich. Toen Tristan van zijn fiets stapte, wankelde hij even op zijn benen van de emotie. Toch nam hij het applaus in ontvangst met een diepe buiging. Aurora durfde weer te kijken nu ze het applaus hoorde en Rikkie blies opgelucht zijn adem uit. Ze klommen van de tribune naar beneden en dromde door de menigte naar de finish, waar Tristan hen stond op te wachten.

‘Jij bent gestoord! Weet je dat?’ riep Rikkie, terwijl hij zijn vriend een stomp verkocht. Maar Tristan lette niet op hem en ging recht naar Aurora, die hem hoofdschuddend stond aan te kijken.

‘Wat vond je ervan?’ vroeg hij met een trotse grijns.

‘Ongelooflijk stom! Je had dood kunnen zijn!’

Tristan was verrast door haar reactie. ‘Maar ik heb het toch overleefd?’

‘Ja, jammer genoeg wel!’ snauwde ze. Ze draaide zich om en verdween met stevige passen tussen de menigte.

‘Vrouwen...’, zuchtte Tristan.

Woontoren Delta 6

Het was al donker toen Rikkie en Tristan uit de Skatedome kwamen. Rikkies moeder hield er niet van dat haar zoon in deze buurt rondhing. Hij had al honderd keer ontvoerd kunnen worden, maar Rikkie voelde zich veilig genoeg. Niemand zou hem durven ontvoeren, toch niemand die Tristan kende. Zelfs de meest gevreesde bendeleden behandelden hem met respect. Want hij was nu dan wel een voorbeeldige leerling, op straat was Tristan nog steeds geen doetje.

De expresweg doorkruiste de stad in een rechte lijn en het was de snelste manier om met de auto aan het andere eind te komen. AZ-wagens waren uitgerust met anticollisie computers die botsingen onmogelijk maakten en sommige nieuwere modellen haalden zelfs snelheden tot 400 kilometer per uur. Natuurlijk mocht je niet met de fiets op de expresweg, maar dat zou Rikkie en Tristan worst wezen. Ze lieten zich op sleeptouw nemen door een auto die net de oprit nam en hielden zich vervolgens stevig vast terwijl het voertuig op de expresweg in een paar seconden naar 340 kilometer per uur versnelde. Het was een kick waar veel jongeren aan verslaafd waren en het vergde uiteraard je uiterste concentratie en ‘twee joekels van ballen aan je lijf’ – om het met Tristans woorden te zeggen – om je met zo’n snelheid te laten voorttrekken. Natuurlijk waren er al talloze

dodelijke ongevallen gebeurd en die waren nooit prettig om te zien.

Bij het bord *Sector D - 2 km*, lieten Rikkie en Tristan los en remden af op de noodstrook naast de weg. Anders zouden ze de uitrit gewoon voorbij rijden. Allebei hadden ze een pneumatisch remsysteem op hun fiets zitten, dat een enorme remkracht had. Je moest je wel schrap zetten, want er was altijd het gevaar dat je door de schok over je stuur geslingerd werd en met zo'n snelheid was dat niet bepaald aan te raden. De straten in de stad waren gelukkig zo goed als verkeersvrij en als je omhoog keek zag je de auto's en vrachtwagens hoog boven je hoofd zweven.

In de parkeergarage van woontoren Delta 6, sloten Rikkie en Tristan hun fietsen op in hun eigen kluis. Die kon enkel geopend worden door je eigen duim op een vierkant vlakje te drukken, zodat de computer je vingerafdruk herkende. Het ultieme middel tegen diefstal, tenminste als de dieven het niet in hun hoofd kregen om je eerst je duim afhandig te maken.

Woontoren Delta 6 was een van de tweeënvijftig anderhalve kilometer hoge woontorens die over de stad stonden verspreid. De Nieuwe Stad was opgedeeld in vier sectoren, alfa (A), beta (B), gamma (Γ) en delta (Δ) en in elke sector stonden veertien woontorens, die benoemd werden met de naam van de sector en een nummer van 1 tot 14. Rikkie en Tristan woonden dus in toren Delta 6, samen met zo'n vierhonderdduizend andere mensen.

De benedenverdieping van woontoren Delta 6 was indrukwekkend, zelfs voor iemand die hier elke dag voorbij kwam. Een open ruimte van driehonderd meter in doorsnede, met daarin een reusachtig park, een

sportcomplex, een winkelcentrum en een museum. Achter het park schitterde het monorailstation als een reusachtige doorzichtige cocon. Vijftien massieve pylonen verdwenen in het plafond en het gaf Tristan de kriebels te weten dat die vijftien pylonen een volledige verticale stad van 1500 meter omhoog hielden. Hij prees zich gelukkig dat hij maar op het negende platform woonde. Het huisje waar hij samen met zijn moeder woonde was klein en helemaal niet luxueus, maar het was tenminste niet zo hoog.

Zijn moeder werkte keihard opdat ze in de toren zouden kunnen blijven wonen en niet naar de Oude Stad zouden moeten verhuizen. Het leven was er goedkoop – té goedkoop – en het was een slechte plek om een jongen op te voeden.

Rikkie en Tristan namen de *Glijder*, die als een verticaal metrostel langs een van de pylonen in het plafond verdween. Ze wurmden zich tussen de spitsuurdruchte door en gingen ergens in een hoekje van de wagon op de grond zitten.

‘Jij bent echt niet goed wijs’, begon Rikkie toen de Glijder zijn reis naar boven was begonnen. Maar er kwam geen antwoord. Tristans aandacht was één en al bij een nogal weelderige boezem die boven zijn hoofd hing. Rikkie gaf hem een pof en de jongen draaide zich om.

‘Huh?’

‘De Dodenweg, wat heb je daar nu mee bereikt?’

‘Oké, het was misschien stom, maar je zou het toch ook doen voor een meid als Aurora?’

‘Tristan, ze is gek op jou!’ Je hoeft echt geen indruk meer op haar te maken. Zie je dan niet dat je net het tegenovergestelde effect bereikt hebt?’

‘Ach, maandag hangt ze weer gewoon rond mijn nek.’

‘Voor hetzelfde geld had je geen nek meer en stond ik maandag in m’n beste apenpakkie bij de kist van mijn beste vriend.’

Tristan zweeg en keek Rikkie een beetje bedremmeld aan.

‘Je hebt gelijk, Rik’, zei hij na een korte stilte. ‘Ik zou ook pissig op je zijn, moest je zoiets stoms doen.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Vergeven?’

Rikkie had zijn vriend eigenlijk al lang vergeven, maar bleef hem strak aankijken en maakte geen aanstalten om Tristans uitgestoken hand te schudden.

‘Op één voorwaarde’, zei hij. ‘Dat je morgen als een man je straf ondergaat.’

‘Mijn straf?’ schrok Tristan. ‘Wat voor een straf?’

‘Een hele dag *VirtuaCenter*, zonder morren.’

Het *VirtuaCenter* was een van de grootste spelletjesparken in de stad en na de Skatedome het drukst bezocht door de jeugd tussen tien en twintig jaar.

‘O nee! Niet het *VirtuaCenter*!’ speelde Tristan alsof het de verschrikkelijkste plek op aarde was.

‘Zonder morren!’ herhaalde Rikkie streng, maar hij had moeite om zich ernstig te houden. ‘We spreken morgen af om halftien, beneden voor het Hotdog Paleis.’

‘Oké’, zuchtte Tristan verslagen, ‘maar *ik* trakteer!’

De Glijder stopte aan platform 09 en een zachte vrouwenstem waarschuwde de passagiers. Rikkie en Tristan wisselden een snelle handdruk uit en met een vluchtig ‘Tot morgen, eikel’, verdween Tristan tussen de mensenmassa.

Het was een rit van een kwartier tot aan platform 250 waar Rikkie woonde. De Glijder kon nu eenmaal niet sneller gaan

door de luchtdrukverschillen. Anders zouden alle reizigers bij aankomst op hun bestemming gegarandeerd een bloedneus hebben. Rikkie voelde zich oncomfortabel bij de gedachte dat de technologie begrensd werd door de zwakheid van de mens.

Toen de Glijder bij platform 250 tot stilstand kwam, wurmde Rikkie zich door de drommen passagiers naar buiten. Hij slikte even om zijn oren weer open te maken. Dit was de top van de toren en slechts vijftig meter in doorsnede. De balustrade aan zijn rechterkant gaf uit op de onderliggende platforms en de wijkfaciliteiten: een klein parkje, een bibliotheek, een zwembad en een fitnesscentrum.

Rikkie stapte de voortuin door naar de deur van zijn huis en legde zijn hand op de lezer. De deur schoof open.

‘Dag Rikkie. Welkom thuis.’

Dat was de stem van de huiscomputer. Rikkie wist dat hij alleen was. Zijn moeder was naar een jobinterview, zijn broertje Tim was bij zijn vriendje Kallo gaan spelen en zijn vader... die hoop had hij allang opgegeven. Al wat hij wist was dat hij werkte aan een of ander duister project bij *Bowell Physics*, een onderzoekscentrum buiten de stad dat wereldberoemd was geworden met professor Matthijssens *SubLight drive*. Rikkie trok zijn geklimatiseerde jekker uit, nam in de keuken een *blokje* cola uit de kast en liet zich in de woonkamer in de zetel ploffen.

‘TV!’ beval hij hardop en in het midden van de kamer verschenen de holografische beelden. Lusteloos zapte hij door de kanalen: politiek, saaie soaps, domme spelprogramma’s... en het sekskanaal had zijn moeder geblokkeerd. *Shit zeg!* Rikkie wist wel hoe hij de geheime

code kon uitvissen, maar dan moest hij de huiscomputer kraken en die zou het zeker verklappen. Daarin moest hij Tristan dan toch gelijk geven: computers zijn rottingen. Rikkie drukte op de knop van het vierkante *colablokje* in zijn hand. In een paar seconden werd de drank ijskoud. Hij trok sissend het deksel open en nam een slok. Rikkie zapte verder en bleef even hangen bij een nieuwsflash. De robotpresentator zat achter een desk in het midden van de kamer en vertelde over een mislukte staatsgreep op de Marskolonie. Het brein achter de staatsgreep was generaal Erik Stratton, een corrupte legergeneraal die, na oneervol uit het leger te zijn ontslagen, steeds vaker in het nieuws opdook bij kleine en grote militaire conflicten. Een aantal jaar geleden was hij nog met een handvol soldaten het parlement binnengestormd in een poging om de president af te zetten. Dat was schromelijk mislukt omdat zijn soldaten uiteindelijk toch de kant van de president hadden gekozen en hij hals over kop had moeten vluchten. Nu had hij het op Mars geprobeerd en deze keer hadden ze hem te pakken. Stratton zou vandaag nog overgebracht worden naar de Aarde, waar hij onmiddellijk zou berecht worden.

‘Liever hij dan ik’, mompelde Rikkie. Hij dronk zijn cola leeg en beval de TV om zich uit te zetten.

Rikkies kamer was groot. Gelukkig maar, want hij moest ze delen met zijn zesjarige broertje. Het was helder weer en door het reusachtige panoramische raam zag hij de lichtjes van de stad, de flitsende reclames met hun felle kleuren en de minuscule venstertjes die als miljoenen gloeiende sproeten de torens bespikkelden. Het raam was van *staalglas*, hetzelfde doorzichtige en onbreekbare metaal